

4

Glansbilledet

2020

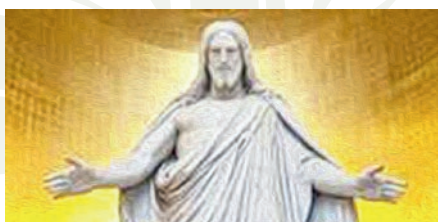
Indhold – Glansbilledet

3 Glansbilledet

– leder

4 Kan vi rumme hinandens smerte?

– glansbillede eller ærlighed

7 Kirken – glansbillede eller virkelighed?

– set af forskellige generationer

10 At holde på facaden

– den svære sårbarhed

12 Hvad er kirke?

– en relation mellem mennesker

15 Uden aktivisme dør kirken!

– Jan Kornholts forsvar for en aktiv kirke

18 Corona ramte kirkens akilleshæl

– en personlig beretning

21 Navne

21 Genopdag modet – og fællesskabet

22 En unik erstatning

– i stedet for det aflyste sommerstævne

24 Jeg sagde ja med stor ydmyghed

– Lone Møller-Hansen ny formand for BWA-udvalg

26 Kald og/eller lyst

– Karen-Marie Pedersens oplevelse af kald

27 Mange nye ansættelser

– flere menigheder ansætter

28 Hvorfor blev du døbt?

– dåbsundersøgelse i Odense

30 Døbte unge forsvinder fra kirken

– hvordan undgås det?

32 Metodistkirken – kirke med hjerte, hoved og hænder

– portræt af en søsterkirke

34 Kirkernes profetiske røst

– Vicomte fortæller om Dutabaranes arbejde

36 Glansbilleder, kager og varebetegnelser

– klumme

Forsiden:
[📷] Astrid M. Andersen

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 4, 2020 – 167. årgang

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 4. december. Deadline 5. oktober
Nr. 1: 12. februar. Deadline 1. december
Nr. 2: 29. april. Deadline 22. februar

baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook.

Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, sortebaervej5@gmail.com
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renathe Zimmermann,
tlf. 6165 2656, ivrezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD: Ole Engel

Glansbilledet

Gennem mine unge år var jeg dels KFUK-spejder, dels politisk aktiv. Mit politiske ståsted var dengang Socialistisk Folkeparti. Det er nu Det Radikale Venstre – bare for at sætte det på plads.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Astrid M. Andersen

Gennem mit politiske liv som byrådsmedlem i Aalborg Kommune lærte jeg, at når vi var uenige, så meddelte vi vores statements, forhandlede og nåede et kompromis. Hvis vi ikke kunne det, så skiltes vi med respekt. Jeg skal ikke glorificere det politiske liv. Det var hårdt på mange måder, men der var alligevel en enkelhed omkring det. Vi var pr. definition modstandere, men der var meget respekt for og omkring den enkeltes holdninger.

Glansbilledet

Umiddelbart efter fik jeg en opfordring til at stille op til et menighedsråd i Folkekirken. Jeg blev valgt og havde nok en idé om, at det måtte da være en kærlig forsamling. Jeg blev hurtig klogere. Menighedsrådet var gennemsyret af intern splid, og det var utrolig svært at vide, hvem der holdt med hvem. Det holdt jeg så op med at prøve at finde ud af, men grundede meget over, hvorfor det var sådan.

Jeg tror, vi har et glansbillede af, at vi er enige om alting. Når vi så ikke er det – og det er vi jo ikke – så siger vi det sjældent direkte, men

det kommer ud ›mellem sidebenene‹ og udenfor det egentlige møde. Det er ødelæggende for samarbejdet i et menighedsråd – eller ethvert andet styrende organ – hvis uenigheder forbliver udenfor rådet i stedet for at blive debatteret dér, hvor de hører hjemme.

Uenighed og tillid

Jeg har senere oplevet, at et menneske, som overvejede at opstille til et råd, hvor jeg var formand, spurgte: »Kan du samarbejde med mig?« Vi havde tidligere været meget uenige. Jeg kunne sige, at uenighed aldrig havde gjort, at jeg ikke kunne samarbejde. Derimod betyder det noget, om vedkommende er til at stole på – og det vidste jeg, han var.

Lad os rive glansbilledet om enighed itu og hjælpe hinanden med at være uenige på en konstruktiv og positiv måde.

Så kommer kirken videre.

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Kan vi rumme hinandens smerte?

»Vi magter ikke vores afmagt, eller at Guds almagt kommer til kort« – derfor vil vi ofte skjule smerten, når vi mødes, for så skal vi oveni alt det svære også rumme andres reaktioner og mulige afvisning.

[≡] Bente Christa Hansen
[📷] Bent L. Hansen

At skjule smerten kan blive til en form for uærlighed og derved en form for glansbillede, når vi kun viser et billede af overfladen – og kun deler det svære med de mennesker, som forstår os.

»Hvordan går det?« spørger vi, når vi mødes. Og vi opdager måske, at et »Fint, tak« er lettere at sige end et mere ærligt svar som »Det er tungt, lige nu«. For så skal jeg bære både min egen livssmerte og den andens frustration over ikke at kunne handle min situation væk.

Vi er gode til at rumme nogle, der har det svært, så længe vi kan handle. Vise omsorg. Gøre noget. Bare det går fremad. Men vi er ikke gode til de situationer, hvor noget bliver ved med at være svært. Måske fordi det er en uløselig situation – eller et vilkår, der ikke kan ændres.

Det gør især ondt i menighedens fællesskab, hvor vi gerne vil vise andre Guds kærlighed. Vi tror på, at Gud er kærlighed. Vi vil gerne vise verden med vores liv, at Gud har omsorg for os. Men hvordan kan jeg vise det, når mit liv ligger i ruiner?

Når jeg oplever, at andre ikke kan rumme perspektivet for mit liv, så trækker jeg smilet op på plads og siger: »Fint, hvordan med dig?« og spørger interesseret til den andens liv.

Vi er Guds forlængede arme

Vi handler gerne for at få den gode følelse af, at vi er hjælperne, der gør noget godt for andre. Så er kategorierne på plads: Jeg er hjælper, og du er den, der skal hjælpes.

Men vi er jo begge dele, både hjælpere og dem, der har brug for hjælp. Vi vil ellers så gerne sætte folk i bås og fordele rollerne mellem den barmhjertige samaritaner og det forslåede offer, så de ligger i faste kategorier. Men hvad så, når »Du skal bare...«- mennesket selv får brug for hjælp?

Glansbilleder?

Vi betror os kun til andre, så langt som vi føler os mødt og forstået. Vi åbner os ikke for dem, der kun viser os en fin facade. »Det er tungt lige nu«, er måske alt, hvad jeg har behov for at sige. Men jeg behøver ikke noget svar – en god øjenkontakt er nok, selv om et knus ikke skader.

»Se mig!«

Det er nok, at nogen ser mig – og tør være med mig i smerten over et liv, der ikke ligner et sted, hvor Gud gerne sender sin Ånd for at hjælpe med oprydning og et drys af velsignelse.

Det er helt ok, at vi ikke magter andres smerte. Det er ok, at du ikke kan rumme vilkårene for mit liv – og lige så ok, at jeg »kun« for-

»Lige der mødte Gud mig med den fred, der overgår al forstand, og rummer al smerte.«

*»Foragtet og opgivet af mennesker,
en lidelsernes mand, kendt med sygdom,
én, man skjuler ansigtet for,
foragtet, vi regnede ham ikke for noget.
Men det var vore sygdomme, han tog,
det var vore lidelser, han bar;
og vi regnede ham for en, der var ramt,
slået og plaget af Gud.«*

Profeten Esajas kap. 53, vers 3-4.

tæller dig så meget – eller lidt – som jeg mærker, du kan rumme. Selv om det næste menneske, jeg møder, får en anden version. Alle versioner er sande – men de bliver formidlet forskelligt. Som når du fortæller børn en anderledes version end den, du deler med din læge, din præst eller din mest fortrolige ven.

Måske er det bedste, vi kan gøre ikke at blive bange for det, der sker, når Gud møder os og al vores livsbagage?

Bærbar smerte?

Når nogen tør se os, så kan vi bedre selv rumme det vanskelige i vores liv. Smerten bliver til at bære.

Det oplevede jeg på Rigshospitalet med mistanke om voksende tumor i hjernen. Her stod et menneske, som blev stående og så mig i øjnene, mens jeg hviskede: »Jeg vil ikke dø. Hvorfor griber Gud ikke ind? Jeg ved, Han kan!« →

»Vi er gode til at rumme nogle,
der har det svært – så længe vi
kan handle.«

»» Hvilken Gud møder mennesker i vores kirker? ««

Måske sagde han nogle kloge ord, hospitalspræsten? De er glemt, men jeg husker nærværet af Guds nåde – og at det var nok. Gud mødte mig med den fred, der overgår al forstand og rummer al smerte.

Det tavse nærvær?

Jobs venner gjorde det rigtige. De sad sammen med ham – i tavs solidaritet.

Måske er det tavse nærvær det bedste, vi kan give hinanden? Men tør vi det? For i tavs-heden giver vi afkald på at »fikse« det andet menneske. Vi lader vores gode råd falde til jorden, usagte, for blot at være sammen. Ofte gør vores velmenende ord mest ondt i situationen. »Du skal bare ...!« eller »Har du prøvet?« – og det har de fleste, men uden virkning.

»Kendt med lidelser«

Hvilken Gud møder mennesker i vores kirker?

Møder vi den Jesus, som var kendt med det svære og smerten: »En mand, kendt med lidelser. En, der var ramt, slået og plaget af Gud«¹?

Bente Christa Hansen

- baptistpræst, men pensioneret pga. kronisk sygdom
- blogger her om livet med Gud, om autismebørn og andre udfordringer: www.bentechristahansen.dk

Mange møder billedet af en anden Jesus i menighedens fællesskab. En Jesus, der sørger for de rigtig fromme, og derfor oplever vi at være en endnu større fiasko. For så er jeg uduelig, både som menneske og som et Guds barn. For ellers ville Gud vel gribe ind?

»Må du mærke Guds nærvær og nåde!«

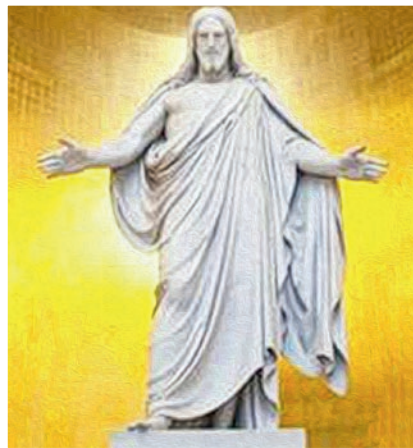
Det er min bøn for alle, der kæmper med livet og de svære dele af det. Jeg har brug for at mærke Guds nærvær – Hans stærke arme, der holder mig så tæt og fast, at jeg igen mærker Hans hjertebanken.

At rumme andre er også at glæde mig over deres glæde. Kan jeg det? – eller skubber jeg dem væk, fordi jeg kun kan se min egen situation? Så er der behov for at sige: »Herre, forbarm Dig over os! Og lad os alligevel mærke din nåde og dit nærvær, så vi kan rumme hinanden helt!«

¹ Esajas kap. 53, vers 3-4

Kirken – glansbillede eller virkelighed?

Barndommens glansbilleder af Gud var en gammel mand med et langt hvidt skæg og et mildt udtryk i øjnene. Men hvad sker der undervejs i livet med det billede? Holder det, ændres det eller lægges det helt til side?

[≡] Eva Eriksen

[📷] Oskar Pedersen

Vi har drøftet menighedens betydning og forestillingen om den ideelle kirke med tre personer: *Maria* på 24, *Anna Marie* i 70'erne og *Preben* på 80. Hver for sig har de forskellig tilknytning til Baptistkirken.

Første opfattelse af kirken

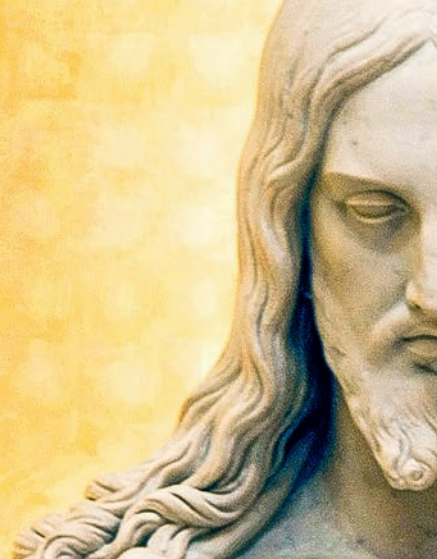
Maria er hele sit liv kommet i Baptistkirken. Først i barndomslivet på Færøerne, og da familien siden flyttede til Danmark i samme baptistkirke, som hun var vant til at besøge med sin farmor og farfar. Samværet med de andre unge til kristendomsundervisning gjorde, at hun også begyndte at komme til ungdomsgudstjenester.

»I folkeskolen var det ikke noget, jeg sådan reklamerede med, at jeg gik til gudstjeneste hver søndag, men jeg skjulte det heller ikke. Det var bare noget, jeg gjorde, og så nød jeg det, mens jeg var der, og tænkte ikke så meget mere over det.«

Anna Marie er vokset op i et indremissionsk hjem. Begge forældre var aktive i Folkekirken og Indre Mission, og bedstemoren var søndagsskolelærer. Som barn syntes hun, bedstemorens bibelhistorier med de klare moraler var spændende, men da *Anna Marie* nåede teenageårene, følte hun sig ikke tilpas i det, der blev forkyndt.

»Forkyndelsen i IM's ungdomsforening handlede mest om synd og skyld. Jeg kan huske, jeg som ca. 14-årig tænkte: »Hvad har jeg gjort, der er så forkert, siden jeg er så stor en synder?«. Så jeg var nok stået af som ung, hvis jeg ikke havde mødt baptisterne.«

» De kontakter, man skaber i menigheden, bliver samtidig nogle af de vigtigste, da samtaler om tro og liv binder os sammen på et dybere plan. «

→ *Preben* kommer fra et ikke-kristent hjem. Hans første reelle møde med kirken var, da han blev konfirmeret – det gjorde man bare, når man nåede den alder! *Preben* har som barn og ung ikke opfattet Gud som nærværende i sit liv, men da han som 22-årig fandt kærligheden, var han alligevel ikke i tvivl om, at »en vielse var så vigtig en begivenhed, at den skulle foregå i Guds hus«.

Der sker en ændring

Preben møder *Anna Marie* i en sen alder. *Anna Marie* er baptist, og da hun en dag fortæller ham, at hun skal i kirke, får han lyst til at prøve at følges med hende: »Menigheden hilste venligt på mig. Der var liv, sang og musik, og præstens prædiken sagde mig noget. Derfor fik jeg lyst til at komme igen.« Nu er *Preben* kommet trofast i fire og et halvt år og har fået et fortroligt forhold til kirken:

»Jeg får fyldt på, hver gang jeg kommer og ser nu menigheden som mit nære netværk.«

»Som 18-årig mødte jeg en glad kristendom hos baptisterne«, fortæller *Anna Marie*, der valgte at blive døbt som 22-årig. Siden er hun kommet i baptistmenigheden, hvor hun fra tid til anden har været aktiv i gudstjenester og stået for meget kreativt arbejde i kirken. Men der har også været perioder i hendes liv, hvor hun kun har haft brug for at sidde ubemærket på den bagerste bænk og bare være der.

Siden teenageårene har *Maria* haft lettere ved at snakke åbent om sin tro og komme med små subtile bemærkninger i sin hverdag. Men den åbenhed kommer også med et ansvar, føler hun: »Man behøver ikke være på hele tiden, men det er alligevel vigtigt, at mit sprog, min attitude og væremåde stemmer overens med det indtryk, jeg gerne vil give.

Man er ikke kun et lys om søndagen – man er et lys hver dag.«

Syn på kirken i dag

Både hos *Preben*, *Anna Marie* og *Maria* er den gennemgående opfattelse af kirken i dag, at det er et åndeligt fællesskab. Det er et fællesskab, hvor man kan hente hjælp, inspiration og glæde. Kirken er et sted, hvor man kan udfolde sig og deltage aktivt – men der er også plads til, at man bare kan sidde og tage imod.

Der stilles ikke nogen krav til én, og man skal ikke præstere noget for at være en del af fæl-

» Vigtigt er det ikke bare at tale tro, men at være tro, dele liv og skabe relationer. «

lesskabet. Den tryghed er vigtig. De kontakter, man skaber i menigheden, bliver samtidig nogle af de vigtigste, da samtaler om tro og liv binder os sammen på et dybere plan.

Menighedens grundlag

De fleste menigheder har en målsætning med flere punkter. I samtalerne med *Anna Marie, Preben og Maria* blev det tydeligt, hvor vigtigt det er, at menigheden lever op til dette punkt: »At skabe et rummeligt fællesskab, hvor alle værdsættes, og hvor alle til enhver tid føler sig velkommen uanset politisk, religiøs, etnisk og seksuel oriente-

» *Man er ikke kun et lys om søndagen – man er et lys hver dag.* «

ring«. Vigtigt er det ikke bare at tale tro, men at være tro, dele liv og skabe relationer.

Kirken i fremtiden

Der er i dag mange forskellige tiltag i dansk kirkeliv for at få kirkefremmede i tale: Gospelkor, koncerter, babysalmesang, foredrag, spis-

sammen-arrangementer mv.

Forårets corona-epidemi har vist os savnet af det vante menighedsfællesskab, men også muligheden for på nye måder at åbne kirken for kirkefremmede. Mange menigheder har lavet online gudstjenester og lagt dem ud på Facebook – et tilbud, hvor antallet af visninger langt overstiger antallet af menighedsmedlemmer. Der er tilbud om forbøn, hyppige omsorgs- og telefonopkald, nyhedsbreve, m.m.

Måske er det netop skabelsen af »et kirkeligt rum«, der når ud over kirkens mure, vi i højere grad skal forfølge fremover?

Marie.

Preben og Anna Marie.

At holde på **facaden**

Når jeg ringer for at aftale et besøg, sker det, at jeg får svaret: »Nej ikke lige nu. Jeg har det ikke godt. Vent til jeg får det bedre!«

»Når man har det dårligt, kan det være fristende at lukke sig inde.«

» I menigheden har man lov til at være svag, når det er det, man er! «

[≡] Bente Højris

[📷] Marco Bianchetti – Unsplash

» Nej, ingen skal se, hvor dårligt jeg har det.« Det svar undrer mig ofte, for det er lige netop min hensigt at komme til dem, der ikke har det godt. Måske forventer folk selv, at de skal være selskabelige og kunne varte mig op, men det er absolut ikke derfor, jeg kommer. Jeg kommer for at følges med et andet menneske et lille stykke af livets vej; for at lægge øre – og hjerte – til den andens smerte, trykke en hånd, bede for vedkommende. Nogle gange fornemmer jeg, at jeg kan komme med et trøstende ord og en hilsen fra Gud. Andre gange er mit svar, at heller ikke jeg kan se meningen med det, der er sket eller er ved at ske.

Det er såre menneskeligt, at vi gerne vil fremstå som nogle, der har styr på livet. Måske har gæstfrihed været ens varemærke hele livet, og så føles det fattigt, hvis man ikke en gang kan byde på noget, når der kommer besøg.

Kommer vi ikke, når vi har det dårligt?

Artiklen her drejer sig ikke om at tage imod en anden i sit hjem, der måske roder lidt ekstra, men om at komme ud iblandt andre – komme og tage del i fællesskabet i kirken. Men den problematik, som jeg har indledt med, bliver ikke mindre, når det drejer sig om at være ude af huset.

Når man har det dårligt, kan det være fristende at lukke sig inde, måske endda blive under dynen. Det bliver bestemt ikke lettere af, at man skal møde mange andre, og især ikke, hvis de fleste af dem har overskud og styr på deres liv. Ofte kan det med at have styr på livet i øvrigt være noget, man bare giver det udseende af, fordi alle de andre ser ud, som om de har overblik og kontrol.

Kirken er ikke et sted for superhelte

Kirken er en familie, og som i familien derhjemme er det svært at skjule, hvis man har det dårligt. Ægtefællen lægger med det samme mærke til det, hvis den anden har haft en dårlig dag. Forældre oplever uden besvær, hvis der er noget, der tynger deres børn, og børn fornemmer, hvis mor eller far er kede af det eller ikke er enige indbyrdes. I en familie har vi lov til at være sårbare, når det er det, vi er, og så er der tidspunkter, hvor rollerne bytter, og den, der var svag for et halvt år siden, er nu den, der har overskud til at hjælpe de andre.

Når menighedsfællesskabet beskrives med billedet af en familie, er det netop for at understrege, at det samme gælder her: I menigheden har man lov til at være svag, når det er det, man er!

Men så længe vi holder facaden og ikke lader os mærke med, at vi har et problem, eller måske endda bliver hjemme, fordi alle andre ser ud til at have styr på deres liv, så snyder vi

både os selv og de andre. Når vi vover at være sårbare, så giver vi andre lov til også at vise deres sårbarhed. Og så viser det sig, at vi slet ikke er alene om i perioder at have det svært.

Samtalen er betydningsfuld

Når nogle i menighedsfamilien vover at vise deres sårbarhed, er det vigtigt, at vi andre ikke kommer med billige løsningsforslag. At vi ikke siger: »Du skal se, det går snart over«, eller giver os til at fortælle om et eller andet tilsvarende, som vi har hørt om eller selv oplevet. Intet er så dræbende for at lukke op for sin smerte, som at få fornemmelsen af, at det, den anden har oplevet eller hørt om, overstiger ens egen smerte med flere længder, eller at vedkommende ikke regner det for noget.

Facaden ser vi kun udefra

I menigheden har vi lov til at komme og være en fuldgyldig del af fællesskabet – også de dage, hvor livet er svært. Lad os blive bedre til at omslutte hinanden, både når det er os selv, der er svage, og når den svage vover at lukke op for smerten.

Bente Højris

- præst ved Brovst Baptistkirke
  - uddannet som bibliodrama-instruktør
- se mere på www.bibliodrama.dk

Hvad er kirke?

›Kirken – det er en bygning, tænker vi. Måske et hvidkalket monument i landskabet, hvor troende mødes. Et sted for tilbedelse. Men bibelsk set er kirken mere end en bygning. Ja, faktisk slet ikke en bygning. Men hvad er kirken så?

[≡] Christian Bylund, cand.theol og baptistpræst i Tølløse

[📧] Folkekirken.dk og Aaron Burden – Unsplash

»» Det betyder, at vi kan være i fællesskabet, at kirken er for menneskelige mennesker, ikke perfekte mennesker. ««

Det græske ord for kirke er »ekklesia«. Det betyder en forsamling af mennesker. At være kirke handler altså om mennesker, der samles, og ikke om en bygning af sten.

Jesus og kirken

På Jesus' tid var der ikke en bygning, de kaldte kirke. Der var intet fast samlingssted. Der var en forsamling af troende, som lærte noget om, hvad gudsriget er fra Jesus selv eller fra hans disciple. I evangelierne forekommer ordet »ekklesia« meget få gange. I alt bruges ordet kun tre gange – alle i Matthæusevangeliet.

Den første gang siger Jesus: »Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.«¹ Kirken bliver altså pålagt Peter; han skal være den klippe, kirken skal bygges på. En del af ansvaret er lagt over på disciplen Peter, og dermed på mennesker. Kirken er et fællesskab, vi alle bliver pålagt at bygge med på.

Det kan virke mærkeligt, at ansvaret for kirken gives til Peter. Manden svigter jo senere. Men det betyder, at der også er plads til os. At vi kan være i fællesskabet, at kirken er for menneskelige mennesker, ikke perfekte mennesker. Fra første øjeblik er kirken tiltænkt mennesker, som fejler, men mennesker som stadig vil Jesus.

Kirker og de første kristne

I de første århundreder var forfølgelser en del af livet som kristen. Derfor mødtes man i hjemmene skjult for autoriteterne. For de første kristne var kirken derfor lokale husmenigheder, hvor man mødtes i det skjulte. Som tiden gik, og kristendommen blev accepteret i løbet

»» Allerede i kirkens begyndelse var den fyldt med konflikter. ««

af 300-tallet, kom bygningerne til. Og selvom det for kirken var starten på dens storhedstid, så havde det konsekvenser for de andre religioner. Templer blev overtaget af kristne, og de blev til kirker. Kristendommen blev den dominerende religion på godt og på ondt.

Kirke og splittelse

Allerede i kirkens begyndelse var den fyldt med konflikter. Paulus og de andre apostle kan ikke enes om, hvorvidt missionen blandt ikke-jøder skal være en del af kristendommen.²

Ligeledes oplevede kirken konflikt i 1054. Her splittes en ellers relativt samlet kirke pga. en teologisk konflikt om brugen af meget få ord. Næmlig tilføjelsen af ordene »og fra Sønnen« til en af kirkens første trosbekendelser. Spørgsmålet var, om Helligånden udgik fra Faderen alene eller fra både Fader og Søn. Konflikten resulterede i den første af mange kirkesplittelser, som også har bidraget til, at vi som baptister i dag sidder i vores fraktion af den store fælles kirke.

Kirkers forskellighed

Det ligger i kirkens natur, at alle diskussioner er sager om hjerteblod, og de har ikke altid vist sig at samle kirken. Det har resulteret i splittelser. Kirken i 2020 har derfor nok aldrig været så mangfoldig som nu. At være kirke udtrykkes vidt forskelligt selv inden for de enkelte kirkeretninger. Og Corona-epidemien har udfordret kirken, der er blevet tvunget til igen at ændre udtryk.

De forskellige udtryk ligger i kirkens natur, for ligesom kirken igennem tiden har været splittet over mange forskellige teologiske problematikker, så er menighederne også meget forskellige. For nogle er det →

→ vigtige, at kirken er tidssvarende eller smart, eller bruger den rette form for musik. For andre skal kirken fokusere på forbøn eller helbredelse og tungetale, og modsat er der dem, for hvem det er utænkeligt, at det kunne forekomme.

Nogle af de forskelle bunder i personlige præferencer eller kulturelle forhold. Andre hviler i velovervejede teologiske pointer, som har skabt kirker med bestemte synspunkter og dermed en bestemt praksis.

Kirkens samlingspunkt

Selvom kirken er splittet i fraktioner og menigheder, som ikke nødvendigvis kan enes om, hvordan en kirke skal være, er der stadig noget, vi er fælles om. Nemlig at Jesus er kirkens centrum. Det er troen på Guds Søn og hans liv og lære, der er omdrejningspunktet. At Jesus kom til jorden med en ny agenda, en ny verdensorden. Et ønske om at tjene verden, ikke herske over den. Et budskab om at elske Gud og om at elske sin næste som sig selv – ja, sågar om at elske sin fjende.

Kirkens samlingspunkt er Jesus' liv og lære. Det samlingspunkt går på tværs af teologiske, konfessionelle og kulturelle forskelle. Det var det fokus, de første disciple havde, da de gik med Jesus, og det er det fokus, kirker verden over har i dag, selvom vi ikke altid kan enes om detaljerne.

Kort sagt eksisterer kirken, fordi historien om »den tomme grav« ramte mennesker, og de blev grebet af den. Fordi der med Jesus indtraf noget, som er større end os. Som er større end døden. Og det gør noget ved mennesker. Kirke er derfor altid relationen mellem mennesker, som Jesus' liv og lære, død og opstandelse har bevæget og grebet, så vi vil forstå mere af Gud.

»» *Det er troen på Guds Søn og hans liv og lære, der er omdrejningspunktet.* ««

- 1 Matthæus-evangeliet kap. 16, vers 18
- 2 Apostlenes Gerninger kap. 15 ff

Uden aktivisme dør kirken!

Et personligt forsvar for en aktiv kirke

[≡] Jan Kornholt

[📷] Luis Villasmil og
Aaron Burden – Unsplash

Aktivisme betyder en »holdning eller virksomhed, der lægger vægt på værdien af målbevidst og beslutsom handlen frem for et mere teoretisk forhold til virkeligheden«.¹

Jeg betragter mig selv som kristen aktivist. Jeg elsker at arbejde i kirken og at arbejde meget. Der skal ske noget. Vi skal have høje mål, attraktive arrangementer og en effektiv

kommunikation. Vi skal have gode hjælpeprojekter og være synlige i samfundet. Så trives jeg. Jeg bliver begejstret og finder energi, når jeg knokler derudaf, og menighedsbidraget stiger, og der kommer flere til gudstjeneste. YES!

Vi går til i aktivisme!

Men alle kristne med en levende relation til kirken har oplevet, hvor let det er at gå til i aktivisme. Du skal præstere og arbejde og leve op til alle forventningerne. Kirke som glans-

billede handler ofte om, at der skal ske en masse, og at der skal være ressourcer til alle opgaver. Det presser dig til at yde

dit bedste – og måske mere end du kan. Det kan bare blive for meget.

Jeg har lige læst Rasmus Kraghs bog »EGO-TRIP«. Han fortæller om, hvordan han – efter flere års ihærdigt arbejde – endelig i 2019 besteg Mt. Everest uden brug af ilt. Det var en ekstrem præstation. Rasmus fortæller åbent om de store omkostninger, det havde for ham. Da han kom ned på jorden igen, fik han diagnosen PTSD. »Din krop har reageret traumatisk, fordi du har haft konstant fokus på at præstere og undertrykt dine følelser«, sagde psykologen til ham.

Jeg besøgte engang et af menighedens såkaldte passive medlemmer: En mor til to drenge. Jeg spurgte hende ligeud, hvorfor hun ikke længere var aktiv i kirken. Hendes svar gjorde stort indtryk på mig: »Jeg orkede bare ikke mere. Hver gang jeg var i kirke, var der noget, jeg skulle gøre, og nogen, der sagde, at jeg skulle gøre mere. Og det hele var uden glæde og uden tak. I dag er jeg frivillig i mine drenges håndboldklub. Alle viser taknemlighed over det, jeg gør. Det giver mig overskud til at fortælle andre om min tro.«

»Hvad der sker i bønner, skal være drivkraft for aktivismen.«

Præst

TAKE
A
BREAK

PRAY

SLEEP

»» Hver gang jeg var i kirke, var der noget, jeg skulle gøre, og nogen, der sagde, at jeg skulle gøre mere. ««

→ Det letteste for det kristne fællesskab er at planlægge aktiviteter. Det er dejligt at tale om alt det, vi vil, og at lægge planer. Vi begejstres over at male billeder – glansbilleder – af den kirke, vi drømmer om. Men det farligste for fællesskabet er, når drømmen skal virkelig-gøres, og vi kæmper, presser og stresser hinanden og lægger store byrder på hinanden og dermed udvikler en usund kultur.

Den modsatte grøft

Vi har i lang tid vidst, at aktivitetsniveauet i kirken kan blive for højt, og at vores arbejdskultur kan være usund. Så er det fristende at kaste sig i den modsatte grøft og lovprise stilhed, rekreation, hvile. Det har i perioder været populært at tale imod kirkens aktivisme ved at fremhæve retræte, bøn og meditation som det vigtigste i kirken.

Jeg har det svært, når andre siger, at det vigtigste er at være stille og bede og at vente på Gud. Jeg opfatter meget let det fromme ønske som et forsvar for dovenskab. Det er min fejl, at jeg tænker sådan. Eller rettere, det er akti-

vistens svaghed let at overse behovet for bøn og stilhed. Det er en fejl, når vi anser aktivisme og stilhed som modsætninger. Fejlen bliver især stor, når vi vælger det ene frem for det andet. En sund kirke kendetegnes nemlig ved, at der både er rum for aktivismen og rum for roen og stilheden i fællesskabet.

Sund aktivisme

Martin Luther blev engang spurgt af en af sine venner om, hvordan det gik. Han svarede: »Jeg har så travlt, at jeg er nødt til at bede en time ekstra hver morgen!«

Aktivisme på den sunde måde er knyttet til bøn. Hvad der sker i bønnerne, skal være drivkraft for aktivismen. Når vi beder, foregår der en dialog mellem Gud og mennesker. Det er den erfaring af Guds nærvær, der skal skabe motivation for og energi til kirkens aktivitet. »Bøn er den kristnes åndedræt«, siger vi, og det skal vi tage helt bogstaveligt. Det er Guds kraft – Helligånden – der fylder os og driver os, når vi beder.

Aktivisme på den sunde måde er knyttet til Jesus som forbillede. For det, vi skal have travlt med at gøre i kirken, er selvfølgelig Jesus' tjeneste på jord, som vi med Helligåndens energi viderefører og udfører i kirkens forkyndelse, undervisning og omsorg. Jesus siger: »I skal elske hinanden. Ligesom jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden.«² Og Jesus siger »... I skal rejse ud til alle verdens folk og få dem til at følge

mig. I skal døbe dem, så de tilhører vores Far i himlen, Sønnen og Helligånden, og I skal lære dem at gøre alt det, jeg har sagt.»³

Der er ingen vej udenom

Jesus kalder os til aktivisme, til at følge ham målbevidst og beslutsomt, for at Guds Rige må komme. Det kræver planlægning, arbejde og aktivitet både i kirken og i de kristnes liv at følge kærlighedsbudet og missionsbefalingen. Der er noget, du skal, og der er ingen vej udenom. Men for at undgå, at aktivismen ender som en stor nedtur, så husk at bede, husk at indånde Guds Ånd og husk at følge Jesus' eksempel.

Uden aktivisme dør kirken, og uden tid til bøn er aktivismen død. Lad os derfor være de aktivister, som Gud ønsker: Målbevidste og beslutsomme sørger vi for at have plads til både bøn og stilhed og travlhed og aktivitet.

1 Den Danske Ordbog

2 Johannes-evangeliet kap. 13, vers 34 (Bibelen 2020)

3 Matthæus-evangeliet kap. 28, vers 19-20 (Bibelen 2020)

»» Det er en fejl, når vi anser aktivisme og stilhed som modsætninger. ««

Jan Kornholt

- har været baptistpræst siden 1984
- generalsekretær 2003-09
- nu ansat i Holbæk menighed og som menighedsudvikler i BaptistKirken.

Corona ramte kirkens akilleshæl

Fællesskabet er centralt for en frikirke: »Husk, at for nogle af os er menigheden vores familie«, siger Jamie Cunningham.

[≡] Lone Møller-Hansen og Jamie Cunningham

[📷] Peter Toldam og Emilie Cotterill/Taisiia Shestopal – Unsplash

Da statsminister Mette Frederiksen lukkede Danmark ned pga. Corona-smittefaren, var kirkerne hurtige til at følge trop. Nogle menigheder var også hurtige til at finde alternative løsninger – med fx video- og drive-in-gudstjenester, kirkekafe på Zoom og undervisning online. Men hvad skete der for os personligt, rent menneskeligt? For nogle blev nedlukningen en befrielse, for andre førte den til stor ensomhed.

Nogle kirkegængere og menighedsmedlemmer fandt ud af, at de faktisk lever bedre uden snærende kirkebånd, forventninger (både egne og andres) og dårlig samvittighed. Andre var ved at blive vanvittige af længsel efter fællesskabet, nærheden med andre mennesker, det at synge sammen i virkeligheden og ikke kun til en tv-skærm, at bede sammen og røre ved hinanden.

Selvom der stadig er nogle, der ikke er kom-

fortable med at være sammen med andre, er vores frikirke-adelsmærke fællesskabet og det personlige engagement. Corona-nedlukningen afslørede en splittethed – frikirkens akilleshæl.

Lettelse og længsel

Jamie Cunningham er enlig mor, oprindelig amerikaner og næstformand i menighedsrådet i Viborg baptistkirke. Her fortæller hun om sine erfaringer under Corona-nedlukningen:

»Jeg genkender denne splittethed mellem lettelse, dårlig samvittighed og længsel efter *fællesskab*, ikke blot det kristne fælleskab, men især berøring – fysisk og følelsesmæssigt. Jeg undrede mig over de tiltag, som det danske samfund fandt på for at holde sammen: fællessang, fællesspisning eller fredagsøl på skærmen. Folk var innovative. Mange større kristne forsamlinger live-streamede også. Selvfølgelig jeg Roskilde Baptistkirke fra Viborg.

Udbrændt

Men menigheden i Viborg gik bogstavelig talt i stå! Og jeg var ærligt talt lettet. Dels har vi

en del ældre medlemmer, som er aktive om søndagen og særligt sårbare. Og dem ville vi passe på! Men vores lille menighedsråd med fire overbelastede medlemmer har igennem længere tid trukket et læs, der var for tungt til så få kræfter. For vi mangler en stor del af vores medlemmer i »bedsteforældre«-generationen. De har været væk i ca. 10 år. Vi lejer bygningen ud til flere forskellige menigheder og fællesskaber. Det kræver bl.a. koordinering, rengøring, kommunikation.

Som menighedsrådets næstformand kunne jeg mærke, at jeg var udbrændt – og at mine kollegaer også var det, hvis vi turde være helt ærlige. Så jeg greb Corona som en undskyldning til at holde pause og bede rådet om at kigge på realiteten. Jeg kunne ikke mere.

Har vi glemt at være kirke?

Samtidig observerede jeg, at det sekulære Danmark brugte fællesskabsmetoder som

Jamie Cunningham.

»» Så jeg greb Corona som
en undskyldning til at holde
pause. ««

»» *Jeg genkendte kirkens oprindelige funktion – at passe på hinanden og sørge for alles behov så godt som muligt.* ««

→ sang, måltid og flere opringninger og ven-
netjenester med indkøb. Og her genkendte
jeg kirkens oprindelige funktion – at passe
på hinanden og sørge for *alles* behov så godt
som muligt. Havde mange kirker glemt den
del? Måske har vi fokuseret på andre detaljer
end de mennesker, der kommer i kirken? Men
jeg måtte ikke besøge de gamle. De var sår-
bare. Familierne sørgede for sig selv. Jeg følte
mig totalt ubrugelig, da selve bygningen, leje-
aftaler og koordineringsarbejde gik i stå.

Lettet og tom på samme tid

Jeg ringede til nogle medlemmer, som jeg
havde et personlig forhold til. Jeg delte links og
postede idéer, men fik ikke rigtig respons. Så
gik jeg over til at bede oftere og mere konkret
for enkelte medlemmer. Samtidig var jeg selv
ramt af en enorm ensomhed og følelsen af at
være glemt. Pludselig forstod jeg, hvad mange
ældre må opleve, når familien ikke kan eller vil
besøge dem ofte. Live-streams var en livline,
men de fjernede ikke ensomheden. Bøn kunne
ikke erstatte smilet fra et af børnene eller en
kæk bemærkning over kirkecaffen.

Kirken er min familie

Min mangel på familie her i Danmark blev
meget markant og aktuel under Corona. Jeg er
i dag endnu mere glad for, at familierne i kir-
ken har hinanden. Familien har altid betydet
meget for os kristne. Men glem nu ikke, at for
mange af os er kirken vores familie. Vi har for-
ladt eller mistet vores egen. Så kirken er ikke
en klub for familier, den er *familien* for mange.
Og netop derfor er dit engagement på det helt
basale og menneskelige plan vigtigere, end
'hvilke højtalere, der skal købes'.

Det var også tankevækkende, at DR og rege-
ringen gjorde rigtig meget for at passe på
folks mentale helbred. Vi diskuterer, hvad vi
skal bruge de frivillige ressourcer til. Og så fin-
des der mange kræfter, der inkluderer og pas-
ser på – *udenfor* kirken!

At være kirke udenfor kirken

Jeg har selv få ressourcer. Jeg føler mig fortsat
ensom. Jeg véd ikke, hvad vores menigheds
fremtid er. Samtidig er jeg ikke i tvivl om, at
der var andre under Corona, der bad for os og
mig. Nogen, der havde brug for mit opkald og

min interesse. Men vi har stadig lukket kirken.

Måske 'menigheden' kan ses i et større per-
spektiv; at jeg må være 'kirke' for alle mulige
omkring mig. Jeg måtte minde mig selv om,
at det er Gud, der binder os sammen – og ikke
bygningen. Bibelen fortæller om tidligere
generationers pandemier og isolation, for at vi
kan lære at vise medfølelse – også med ikke-
kristne. For Guds Rige er allerede iblandt os. Vi
glemmer det bare så let.«

Genopdag modet – og fællesskabet

Mange frivillige er i fuld gang med at planlægge næste års sommerstævne, som finder sted i uge 30 i Lindenberg.

[≡] Torben Andersen, Generalsekretær i Baptistkirken i Danmark

[📷] Kurt Bøgsted

I år måtte vi desværre aflyse det planlagte stævne på grund af Corona. Så meget mere glæder vi os til næste sommer, hvor vi gentager temaet: *Genopdag modet*. Det synes kun endnu mere aktuelt efter en tid med mange restriktioner i menighedernes udfoldelsesmuligheder. Vi har brug for at genopdage modet og fællesskabet. Sammenhængskraft mellem menigheder har brug for næring. Her er muligheder for at kunne mødes en vigtig faktor – lokalt og i større sammenhænge. Heldigvis behøver vi ikke vente til næste sommer. Landskonferencen den 7. november på Fredericia Gymnasium er en oplagt anledning til at mødes og træffe modige valg i fællesskabet. *Fremtidens kirke rækker ud* er tema for lederkonferencen den 23.-24. april på Trinity Kursuscenter. Afsæt allerede nu tid og penge til at deltage – gerne alle tre gange!

Navne

Døbt

Hjørring

24.06.2020: Rebekka Kragh, f. 13.07.1998

Nyrup

13.06.2020: Nanna Langthjem Bertelsen, f. 14.09.1994

Signe Langthjem Bertelsen, f. 06.08.1997

Roskilde

21.06.2020: Maria Holt, f. 07.05.1985

Døde

Brovst

Lea Møller Grarup, født 18.11.1929, døbt 10.10.1943 i Brovst, døde 08.07.2020

Hjørring

Anna Sigrud Nielsen, født 22.10.1929, døbt 10.10.1943 i Brovst, døde 10.06.2020

Nørresundby|Vodskov

Edith Christensen, født 08.06.1938, døbt 01.02.1953 i Sindal, døde 25.06.2020

Odense

Mogens Mølhede Pedersen, født 10.03.1939, døbt 21.04.1957, døde 02.08.2020

Oure

Jytte Andersen, født 19.10.1938, døbt 04.12.1955 i Odense, døde 20.06.2020

Pandrup-Birkelse

Ib Højbak Jonassen, født 04.12.1971, døbt 21.07.1985 i Ingstrup, døde 10.08.2020

Sindal

Doris Rødkjær, født 17.05.1935, døbt 04.03.1951, døde 02.04.2020

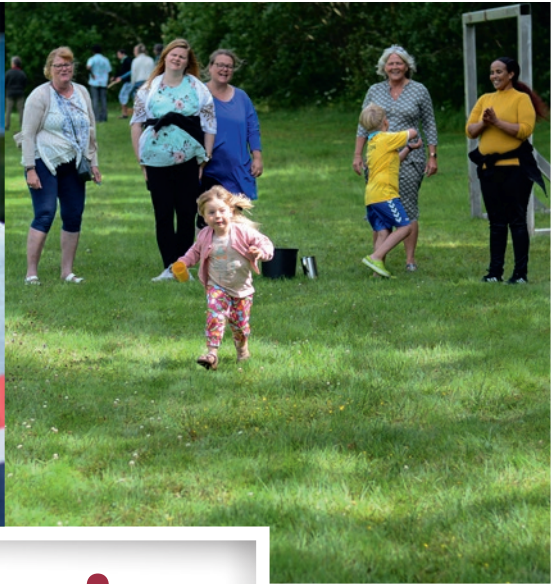
Tølløse

Ingrid Hansen, født 11.03.1954, døbt 08.10.1972 i Tølløse, døde 23.06.2020

Axel Sejer Jensen, født 15.08.1919, døbt 08.12.1935 i Eskildstrup, døde 21.07.2020

Østervrå Frikirke

Ruth Andersen født 21.08.1925, døbt 30.06.1940 i Vrå, døde 05.07.2020

En unik **erstatning**

To menigheder holdt menighedslejr i uge 30 i stedet for det aflyste sommerstævne. Det var Vrå Baptistkirke og Bethelkirken i Aalborg.

»» Det, der betyder mest for mig, er, at lejren opbygger fællesskabet. ««

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Aron Het Lam, Astrid Melkær Andersen og privat

»» Personligt havde jeg glædet mig til sommerstævnet, men det her er en gave, vi har fået, som vi formentlig ikke får igen, en unik chance«, siger Jakob Martens, som har været en af drivkræfterne for den menighedslejr, som Bethelkirken i Aalborg på få måneder fik op at stå i stedet. Ca. 80 medlemmer fra menigheden holdt »Sommerfestival«.

Programmet stod de forskellige grupper i menigheden for, fx Bethelbanko, Messy Church og Bethel på Tværs. Jakob forklarer: »Vi har brug for at vise hinanden: »Det her er grunden til, at jeg kommer i Bethelkirken«. Vi skal lære at finde tryghed i hinandens fællesskaber.«

Ingen kommer jo til alle arrangementer i kirken, og derfor var lejren også et udstillingsvindue for alt det, der foregår i Bethelkirken til daglig. Og samtidig var der mulighed for at fordybe sig i samtale med andre end dem, man normalt omgås – meget mere end det kan lade sig gøre til kirkekaffen.

»» Det giver noget andet til os som menighed. ««

»Dagligstuen«

Der var også en »Dagligstue« på Sommerfestivallen. Bethelkirkens »Dagligstue« er menighedens ungdomsgudstjeneste – hver onsdag med deltagere over 18 år med lovsang, samtale og taler.

Anne Rasmussen, 28 år, kommer i »Dagligstuen«. Hun har været på sommerstævne én gang og havde glædet sig. Hun er ny kristen: »Det, der betyder mest for mig, er, at lejren opbygger fællesskabet. Her er der god tid og plads til at lære børnefamilierne og de ældre i kirken bedre at kende. Vi får mange gode snakke og spiller spil. Hygger os sammen som kirke. Og så er det mega fedt at have Gud med på ferie. Alle kunne være taget afsted med familie eller venner. Men her er lovsang. Gud får lov til at fylde. Her er et fællesskab, hvor vi søger Gud sammen hver dag.«

Anne er forholdsvis ny i kirken: »Jeg flyttede fra Sønderjylland til Aalborg for at læse på seminariet – og til julefrokosten snakkede jeg med en god studiekammerat, der fortalte, at han kom i Bethelkirken. Han inviterede mig med til 'Dagligstuen'. Jeg var vildt nervøs, da dagen kom. Men jeg kunne mærke, at Gud havde ledt mig frem til det gennem flere år. Det forvandlede mit liv. Jeg er kommet her alle onsdage lige siden.«

To fluer i Vrå

For Vrå Baptistmenighed blev lejren på Rebild Efterskole »to fluer med et smæk«. For det udvalg, der skulle arrangere menighedsweekenden, kunne ikke finde en hytte til formålet dette efterår.

Maria Hedemann Villadsen er en af arrangørerne. Hun siger: »Vi trængte bare til at være sammen efter Corona, så vi er 61 af sted – ud af godt 100 medlemmer. Der er et særligt program for de unge de første tre dage. Ti børn er med, og der er lidt program for børnene, men ikke så meget undervisning, som de har haft tidligere. Når vi planlægger kommende menighedsweekender, tror jeg, at vi vil lægge mere vægt på det sociale og på sport. Vi har ikke altid været så gode til at dele vores tro. Her på lejren har vi haft talere et par aftener, men ellers deler vi vores tro med hinanden, og mange bidrager som supplement til undervisningen«, slutter Maria.

Iben Kragh, 21 år, fra Vrå mener, at lejren har været en god afløsning for stævnet: »Det giver noget andet til os som menighed. Det er mega fedt at være mange på sommerstævne. Dér møder vi alle vennerne fra hele landet, fra MBU og BBU¹ og fra lejre. Der er bare noget helt særligt ved at være sammen med de andre unge fra menigheden. Dem vi er vokset op med og véd, at vi ser igen søndagen efter. Det er nice.«

Læs mere på www.baptist.dk

1 Henholdsvis Missionsforbundets og Baptisternes børne- og ungdomsforbund

Jeg sagde ja med stor ydmyghed

Vi kom ikke til Rio de Janeiro denne sommer – heldigvis. Det er ikke noget rart sted at være pga Corona. Men ved et virtuelt årsmøde i Baptisternes Verdens Alliance (BWA) sagde jeg ja til fem år med en ny BWA-opgave.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] BWA

BWAs liv er delt op i fem-års perioder, og hvert femte år holdes verdenskonference. I sommer skulle vi have været i Brasilien, men BWA aflyste pga corona det store baptist-event ›Together 2020‹ i Rio. Det kunne ikke ændre på, at Paul Msiza fra Sydafrika, der har været præsident 2015-2020, skulle fratræde, og den nye præsident, Tomás Mackey fra Argentina, skulle tiltræde. Som erstatning holdt man i tre dage et virtuelt årsmøde med de nødvendige afstemninger, en ›åbning‹ og ›afslutning‹ – begge dele online. Læs om det virtuelle årsmøde på www.baptist.dk

400 frivillige arbejder for BWA

Der blev i løbet af det virtuelle årsmøde nedsat udvalg og kommissioner, der skal virke de næste fem år. I alt er der nedsat 14 kommissioner, der arbejder med alt fra økonomi til teologi, menneskerettigheder og mission. I de kommissioner sidder 381 personer – nogle af

dem er dog gengangere, der sidder i flere kommissioner.

Der er også *otte udvalg*, som har mere med verdensorganisationens drift at gøre. Her er i alt 133 personer fra hele verden. Også blandt dem er der gengangere, men i alt skal der nok være *400 engagerede i BWA's arbejde på frivillig basis*. Det vil sige, at de alle selv skal betale alle udgifter til bl.a. rejser til udvalgs møder. Vi kan takke teknologien for, at det i dag kan lade sig gøre at mødes, uden at man behøver at rejse – og det må gøre BWA's arbejde noget mere effektivt.

Formand for et udvalg

En af de 400 frivillige er mig. Jeg er de næste fem år valgt til at være *formand for HR-udvalget*, Human Ressource. Personaleudvalget vil vi nok kalde det. Jeg skal lede et udvalg, som består af 16 personer fra alle seks regioner: Jamaica, Brasilien, USA, Australien, Singapore, England, Liberia, Nigeria og Sydafrika. Det skal

»» *Vores opgave er ikke mindst at bistå generalsekretær Elijah Brown i at lede de ansatte.* ««

nok blive sjovt, når vi skal vælge mødetidspunkt online! Nogle må stå op midt om natten.

Vores opgave er ikke mindst at bistå generalsekretær Elijah Brown i at lede de ansatte. BWA er ikke nogen rig organisation, og den har også skullet slanke sig. 11 ansatte er der vist lige nu. Der har været store personaleskift i den forgangne periode – den kommende bliver formentlig mere rolig.

Jeg har i mit udvalg to tidligere præsidenter for BWA, og den ene, John Upton, er bosat og arbejder med personaleledelse i den stat, hvor BWA's hovedkontor ligger. Han ved alt om lovgivningen. Det er betryggende, for jeg ved intet om amerikanske ansættelsesregler. Min viceformand, John Beasy, er fra Australien og mestrer derfor det engelske sprog, som var min anden bekymring. Og da BaptistKirken sagde ja til at dække mine rejseudgifter, valgte jeg at sige ja til opgaven, men det er med stor ydmyghed.

Jeg har i mit arbejde som generalsekretær i BaptistKirken været velsignet med gode kolleger, som jeg ikke behøvede at være chef for. Og de samme tre personer i hele min ansættelse. Nå, nu er det verden, det gælder. Udvalg og kommissioner mødes to gange om året. Vi

» Vi kan takke teknologien for, at det i dag kan lade sig gøre at mødes, uden at man behøver at rejse – og det må gøre BWA's arbejde noget mere effektivt. «

skulle have mødtes i oktober i Washington DC, men det er netop blevet aflyst, igen pga. Covid-19, som de slet ikke har under kontrol i USA. Det første møde bliver derfor i begyndelsen af marts 2021, og så forhåbentlig i Brasilien næste sommer, uge 27. Det gode er, at det ikke kolliderer med sommerstævnet i 2021.

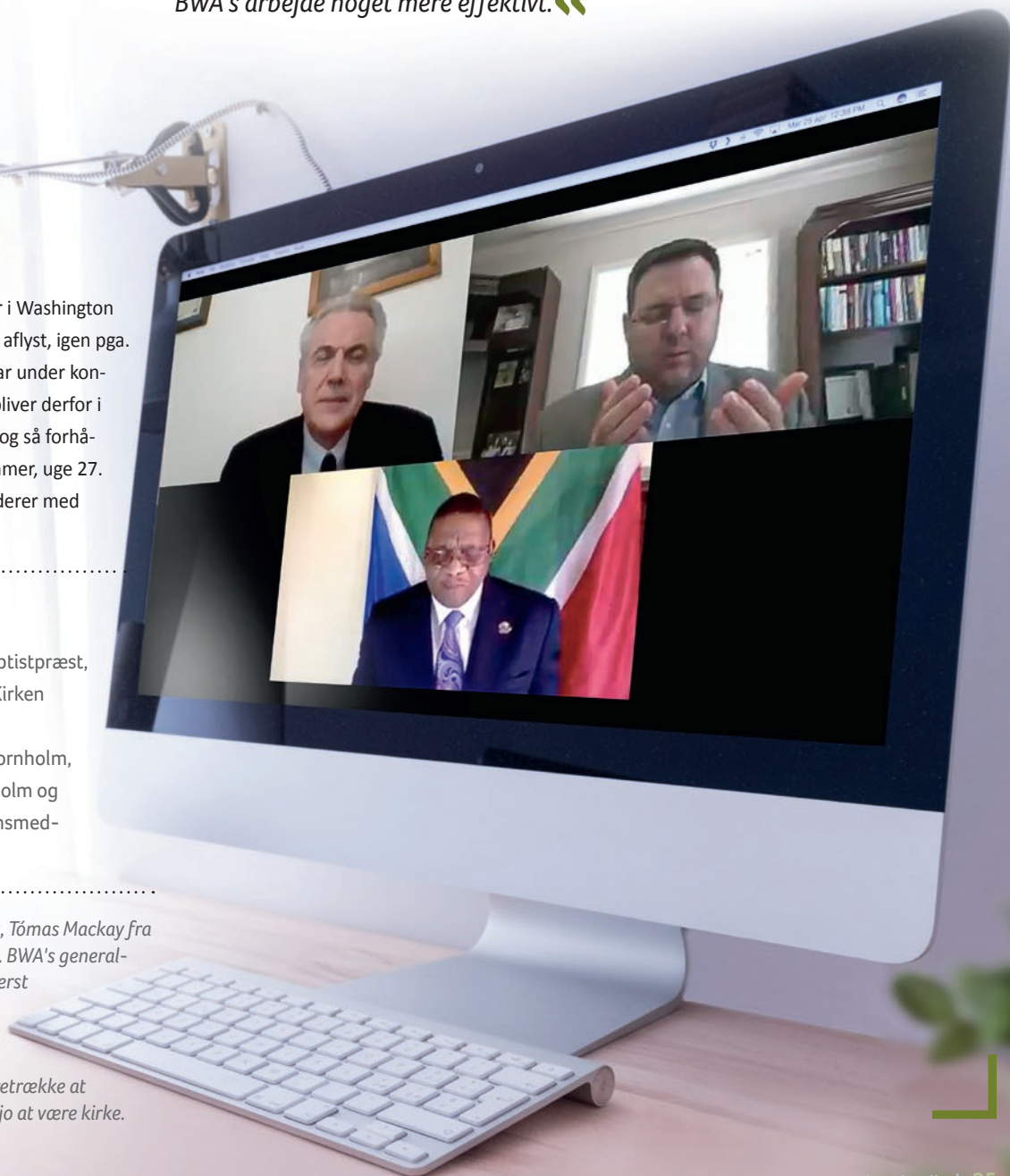
.....

Lone Møller-Hansen

- uddannet journalist og baptistpræst,
  - generalsekretær i BaptistKirken 2011-19
  - nu præst i Baptistkirken Bornholm, Gospelfællesskabet Bornholm og ansat som kommunikationsmedarbejder i BaptistKirken.
- .....

Forbøn for den nye præsident, Tómas Mackay fra Argentina øverst tv. Øverst th. BWA's generalsekretær Elijah Brown og nederst den afgående præsident Paul Msiza, der beder.

Billedkvaliteten er ikke den bedste. Det er helt klart at foretrække at være sammen – sådan er det jo at være kirke.

Kald og/eller lyst

Fra jeg var næsten tre år, tog min far, som var søndagsskolelærer, mig med i søndagsskole. Jeg har altid syntes, at det var spændende at høre historierne fra bibelen. Helt enkelt og forståeligt.

[≡] Karen-Marie Pedersen

[📷] Wolfgang Hasselmann – Unsplash

Som teenager begyndte jeg at tænke på, hvordan et kald til omvendelse ville være for mig, når jeg var vokset op i en kristen familie. En stor omvendelse har det ikke været, men bibelvers har hjulpet mig til at tage beslutninger.

Kald til børnearbejde

En nat i drømme, i underbevidsthed eller i vågen tilstand – ja jeg ved det ikke – fik jeg tanker/åbenbaring om en hel bibelsk lektion om bøn og Fadervor. Da jeg vågnede næste morgen, måtte jeg lige tænke det hele igen-

nem. Jo, nu var jeg vist klar til at holde indledning i søndagsskolen.

Siden – dog med pauser – har jeg holdt søndagsskole og senere også juniorklub. Her var jeg også med fra mine teenageår sammen med min mor, som var juniorleder. At give dét videre, som jeg havde modtaget, blev mit kald og/eller lyst.

Glæden ved at give det videre

Når jeg arbejder med bibelteksterne for at kunne formidle deres indhold til børnene,

giver det mig selv rigtig meget. Jeg må indrømme, at det også har været super dejligt at >holde fri< i Corona-tiden og nu i sommerferien. Men når det nærmer sig igen, beder jeg Jesus om lyst og inspiration til at komme i gang.

Nu har vi en lille juniorklub i Østerlars i Multi-huset (den nedlagte folkeskole), da baptistkirken blev solgt for nogle år siden. Vi er tre damer, som hjælpes ad.

Når jeg synes, at jeg ikke har inspiration til det, jeg skal – ja, så beder jeg Jesus om hjælp. Så kommer tanker og inspiration til mig. Sjovt nok for det meste om natten. Men det er nok også nemmest for Jesus at komme igennem, når hverdagen er fyldt op med så meget andet.

»» Men når det nærmer sig igen, beder jeg Jesus om lyst og inspiration til at komme i gang. ««

Mange nye ansættelser

Syv menigheder ansætter præster eller medarbejdere.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Engang var der jævnligt rotation af præster i BaptistKirken. Der er ikke længere så mange at rotere. Derfor er det glædeligt, at der er sket en del ansættelser denne sommer. De færreste kommer fra en anden menighed – faktisk ansætter flere af menighederne egne medlemmer i enten præste- eller medarbejderstillinger.

Sambuh Langle, der er uddannet på 3K (Kristendom, Kultur og Kommunikation), er ansat som præstemedhjælper i Baptistkirken Bornholm specielt med ansvar for integration og for børnekirken. Han er fra Myanmar og kom til Bornholm som 18-årig.

Benny Klarholt, der senest var præst i Brande Baptistmenighed, er ansat i Silkeborg Baptistmenighed til en månedlig gudstjeneste, kirkelige handlinger, undervisning og sjælesorg.

Sæby Baptistkirke har ansat **Hans Thomsen** som præst til forkyndelse, undervisning og sjælesorg. Hans og hustruen Kirsten har igen nogle år været en del af menigheden.

Vrå Baptistmenighed har enstemmigt vedtaget at ansætte en af menighedens egne unge, **Iben Kragh**, som ungdomsmedarbejder.

Bethelkirken har ansat to medarbejdere fra egne rækker: **Jakob Martens** med ansvar for børne- og teenagearbejdet og **Rasmus Lund Jonstrup** som ungdomspræst. Rasmus har netop afsluttet sin teologiske uddannelse på Aarhus Universitet og Menighedsfakultetet.

Alle disse ansættelser er på deltid.

Citykirken i Taastrup har ansat **Michael Jensen** som præst med ansvar for udvikling af menigheden. Denne ansættelse er på fuld tid. Læs portrættet af Michael på baptist.dk under »personer«.

Holbæk Baptistmenighed har ansat **Jan Kornholt** som præst fra 1. september. Han har de seneste 12 år været ansat i Købnerkirken på Amager. Jan er også menighedskonsulent i BaptistKirken. Læs også en artikel om Jan på baptist.dk

Hjørring menighed søger en ungdomspræst/ungdomsmedarbejder på halv tid for en toårig periode, da menighedens præst, **Torben Andersen**, arbejder halv tid som generalsekretær i BaptistKirken.

Hvorfor blev du døbt?

Baptistkirken i Odense foretog i januar og februar 2020 en undersøgelse af, hvad der er sket med de unge, der er vokset op i kirken. Samtidig undersøgte de, hvor de nyligt døbte kommer fra, hvad der gjorde, at de ønskede at blive døbt, og hvad der kan gøre det svært at blive døbt.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Esben Ashton Fog

De seneste ti år er der døbt 51 personer i Odense Baptistkirke. De 34 kom »ude fra«, og de er især blevet tilskyndet til tro og dåb igennem forkyndelsen af en evangelist og af præsten, via et Alpha-kursus og ved at deltage i gudstjenesten. Kun syv markerer, at de har fået troen hjemmefra. Undersøgelsen handler om de 14-24 årige, som er vokset op i menigheden, og dem er der 41 af. Af dem er 18 blevet døbt.

At tage beslutningen

Tre personer interviewede i alt ni personer, der for nyligt var blevet døbt. De fik først spørgsmålet: »Hvad fik dig til at tage beslutningen

»» *For flere af de unge virker det som om dåben er slutningen på vandringen og ikke begyndelsen.* ««

om at ville døbes?« Svarene var bl.a., »min kæreste er medlem af Baptistkirken«, »der var andre unge, der valgte at blive døbt på samme tid«, og »siden jeg var 10 år gammel, har jeg hørt en stemme, som opmuntrede mig til dåb.«

Henrik Krak Søndergaard, baptistpræst i Odense, har noteret sig, at for flere af de unge virker det, som om dåben er slutningen på vandringen og ikke begyndelsen. De er meget entusiastiske op til dåben, men derefter holder flere af dem op med at deltage.

Positiv påvirkning

Det andet spørgsmål lød: »Var der noget, som påvirkede dig positivt til din beslutning?« Her har svarene bl.a. været: »Gudstjenesten i Baptistkirken. Jeg føler mig velkommen og accepteret, som jeg er«, »det var et dødsfald i familien, der fik mig til at søge Gud«, og »jeg havde ikke en klar omvendelsesoplevelse, men jeg ville gerne gøre noget synligt over for Gud og menigheden.« Præsten bliver også nævnt som en god samtalepartner.

»» *Mine venner synes, det er noget mærkeligt noget at blive døbt som voksen.* ««

Det gjorde det svært

De blev også spurgt: »Var der noget, der gjorde det svært at tage beslutningen?« Her lød nogle af svarene: »Mine venner synes, det er noget mærkeligt noget at blive døbt som voksen«, »det er lidt ligesom en eksamen at stå foran 100 mennesker«, og »jeg syntes, det var svært at finde ud af, om jeg var en »god« kristen, om jeg nu læste nok i Bibelen og den slags. Først, da det gik op for mig, at det slet ikke er mængden af bibellæsning, der er afgørende, valgte jeg dåben til.« Der var også én, der var sur på Gud, fordi en nær slægtning døde.

Hvad kunne have gjort det lettere?

Det fjerde spørgsmål lød: »Hvad kunne have gjort det lettere at sige »ja«?« Her svarede de interviewede bl.a.: »Det vil nok være godt med

et venligt »puf« til at tage beslutningen«, »at der var en anden, der skulle døbes samme dag«, »at der blev snakket om det derhjemme«, og »at have jævnaldrende at snakke med, eller nogen der er samme sted i livet som én selv.«

Dem, der ikke er døbt

Det sidste spørgsmål handlede ikke om dem selv, men om de unge, som ikke har valgt at blive døbt: »Hvorfor tror du, de ikke vælger det?« lød spørgsmålet. Og svarene var bl.a.: »Det er måske mere forældrenes ønske end deres eget ønske«, »hvis man er vokset op i kirken, hvornår er så det rigtige tidspunkt?« og »det er et valg, man skal træffe, som får store konsekvenser. Jeg tror, at mange bliver ramt af tvivl, og så er det nemmere ikke at gøre det og stadig være troende uden at være døbt.«

»Undersøgelsen blev fremlagt på årsmødet for Baptistkirken i Odense i marts 2020, og den blev et »wake-up call« for menigheden«, siger Henrik Krak Søndergaard. Lige nu arbejder menigheden så videre for at finde ud af, hvad de gør ved problemstillingen.

Døbte unge forsvinder fra kirken

Odense Baptistkirke er i den lykkelige situation, at den vokser. De har døbt 51 de seneste ti år – og det er de færreste danske baptistkirker, der har det.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📺] Esben Ashton Fog

For fem år siden opdagede præsten i Odense, Henrik Krak Søndergaard, at de mistede mange af de unge, der voksede op i kirken. En del droppede ud efter teen-klubben eller efter at være kommet hjem fra efterskole. De kom ikke længere i kirken.

Henrik tog fat i problematikken. Det har betydet, at i dag er der personlig kontakt med de unge, når de kommer tilbage til Odense – og siden da har alle fundet en plads i fx spejderarbejdet eller gudstjenesten. Men så opdagede han, at der var noget galt med de unges forhold til dåben.

Et wake-up call

Han satte en undersøgelse i gang og på

»De fleste af dem, der er blevet døbt, kommer ikke længere jævnligt i kirken. Faktisk kommer der flere af dem, der ikke er døbt.«

menighedens årsmøde sprang »bomben«. Mange af de unge, der var blevet døbt, holdt op med at komme i kirken, og endnu flere af de unge, der er vokset op i menigheden, har ikke valgt at blive døbt. Menigheden var chokeret. Så kom Corona og satte alt på stand-by – men nu tager de fat på problematikken igen. Henrik Krak Søndergaard fortæller:

»Vores dåbsundersøgelse viser, hvad der er sket med de 41 unge, der er født mellem 1995 og 2005. 18 har valgt at blive døbt, mens 23 ikke er døbt. De fleste af dem, der er blevet døbt, kommer ikke længere jævnligt i kirken. Faktisk kommer der flere af dem, der ikke er døbt. Det undrede os, så vi lavede interviews med syv af de unge plus to ældre, der er blevet døbt.

Det positive er jo, at vi får mange »udefra«, der kommer i vores kirke og vælger at blive døbt. Men det er da ærgerligt, at vores egne unge enten ikke bliver døbt eller – hvis de bliver døbt – holder op med at komme. Vi har jo den vision, at vi vil »lede til, leve med

»Forældrene efterlyser redskaber til samtalen i hjemmet. Så det arbejder vi på lige nu.«

og ledes af Jesus«. Når vi taler om tro, siger mange, at det er vigtigt at få mennesker til at komme til gudstjeneste. Men det er ikke nok. Vi skal være og »gøre disciple«.

Alle nydøbte får tilbudt en åndelig vejleder og siger også »ja tak«. Jeg har gjort meget ud af at udruste de åndelige vejledere, men ofte bliver det ikke til så meget. Nogle nydøbte finder en ikke-troende eller en muslimsk kæreste. Forældrene ved ikke altid, hvad de skal gøre, så det bliver de unge selv, der tager beslutningerne. Forældrene holder sig meget tilbage af frygt for at presse deres børn.

Vi inviterede Merete Dalsgaard fra Dansk Oase til at fortælle om den problematik. Der kom mange, og det viser sig, at forældrene efterlyser redskaber til samtalen i hjemmet. Så det arbejder vi på lige nu. Der findes nogle gode samtale-kort, som også kan bruges i fx teen-klubben.«

Helstøtte tilbud

Odense Baptistmenighed har ellers et helstøbt tilbud til børn og unge. De har børnekirke, spejder, teenageklubben Sela og nu et todelt ungdomsarbejde med SALT for de 16-20 årige og LIGHT for dem på 20+. SALT er på dansk, hvor LIGHT er på engelsk, fordi ca. 70 pct. af deltagerne dér er udenlandske studerende.

»Vi har haft svært ved at få teenagerne fra

Sela til at komme videre i ungdomsarbejdet, som tidligere var fra 18-25 år. I Sela har det mest været sociale arrangementer, hvor man i ungdomsarbejdet mere drøftede bibelske temaer. Det gjorde overgangen 'hård'. Derfor har vi delt ungdomsarbejdet op i to grupper og indført andagt i Sela, så der er mere rum for at snakke tro i Sela. Men hvis ikke de er vant til samtale om tro hjemmefra, er det svært. Vi har lige nu flere spørgsmål end svar,« siger Henrik Krak Søndergaard.

Berøringsangst

»Nogle mener jo, at det mest handler om, at der skal være nogen til at bære kirken videre. For andre er de unges tro og efterfølgelse vigtigst. Motivet er vi altså ikke helt enige om, men vi er enige om, at det er vigtige spørgsmål. Og så er der en vis berøringsangst i forhold til at tale om personlig tro.«

Ledere fra børnekirken, spejderne, teenage- og ungdomsarbejdet har været samlet for at tale om, hvad de ser af muligheder for at tackle denne udfordring. Og i 2021 afholder BaptistKirken en lederkonference med fokus på trosoplæring af menighedernes børn og unge. Her kan vi givetvis høre mere om, hvad de har gjort i Odense.

Metodistkirken – kirke med hjerte, hoved og hænder

Dansk-amerikaneren Chr. Willerup, der var uddannet og ordineret som metodistpræst i Amerika, etablerede i 1859 den første metodistmenighed i København.

[≡] Vibeke Dalsgaard efter oplæg af pastor Jørgen Thaarup, Metodistkirken

[📷] Marianne Pedersen

Den første forkyndelse i Danmark inspireret af »metodisme« stammer fra 1850'erne. Hjemvendte danskere aflagde vidnesbyrd og prædikede i private hjem og i kredse, som var en del af tidens såkaldte

gudelige vækkelse. Efter 1859 fulgte en række menighedsdannelse over hele landet, og i 1865 fik Metodistkirken status som »Anerkendt Trossamfund«.

Et øgenavn

Bevægelsen opstod i England i 1700-tallet og den fik øgenavnet: »Metodister«. Bevægelsens leder, John Wesley, tog smædenavnet til sig. Han indså, at modstanderne – uden at vide det – havde genoplivet den oprindelige betegnelse for de kristne: »Metodist« er et græsk ord, met-hodos, der betyder »planmæssig fremgangsmåde efter en given vej«. I Apostlenes Gerninger benyttes betegnelsen,

»» Enhver kristen er forpligtet til at fremme kirkens enhed på alle niveauer. ««

»dem, der fulgte Vejen«, i naturlig fortsættelse af Jesus' sprogbrug: »Følg mig!«¹ og »Jeg er Vejen!«²

Tjeneste for næsten

Metodistkirken var fra starten kendt for at lægge vægt på disciplin og orden i bøn- og gudstjenesteliv. »Metodisme« er udtryk for et meget personligt forhold mellem det enkelte menneske og Gud, og det er samtidig et bud om at følge i Jesus' fodspor i tjeneste for næsten. Et menneske, der tilstræber at praktisere kristen livsstil og leve helligt ifølge Bibelen, må nødvendigvis engagere sig i de udfordringer, som hører verden til. Individuel hellighed kan ikke trives isoleret fra medmennesket, for nerven i hellighed er netop relationen til Gud og relationen til medmennesket og verden. Kristentro er altid et dybt personligt anliggende, men kan aldrig være en privatsag. Wesley gentog ofte, at kristendom-

men er en social religion. Metodistkirken blev derfor fra starten stærkt engageret i samfundsproblemer som slaveriets ophævelse, kvinders og sortes rettigheder og undervisning af børn og unge fra alle samfundslag.

Økumenisk arbejde prioriteres højt

Enhver kristen er forpligtet til at fremme kirkens enhed på alle niveauer. Kirkens opsplitning i mange kirker vidner om, at de adskillende og ødelæggende kræfter også har fundet vej ind i de kristnes rækker. Metodister er engagerede i al form for økumenisk virksomhed, og den klare tilslutning betyder, at mange metodistmenigheder og hele kirker er indgået i kirkesammenslutninger verden over. Man har valgt at ofre metodistkirken som organisation for at nå et økumenisk resultat til vidnesbyrd for verden. Metodismen som teologisk retning og bevægelse kan derfor udmærket leve og vokse under andet navn og

»» Kristentro er altid et dybt personligt anliggende, men kan aldrig være en privatsag. ««

anden struktur. Det gælder fx i Sverige, hvor metodistkirken siden 2011 har været en del af det nye kirkesamfund, Equmeniakyrkan. Også i Danmark har den holdning fået et umiddelbart udtryk gennem samarbejdsaftalen: »En tro – en dåb – en nåde«, som blev indgået mellem Folkekirken og Metodistkirken i 2018.

I Danmark

Metodistkirken i Danmark består af 11 lokale menigheder med ca. 2000 medlemmer. Børne- og ungdomsarbejdet omfatter 900 medlemmer spredt over forskellige aktiviteter – fx spejderarbejde, ungdomsklubber, gospelkor og lege-stuer. Metodistkirkens Sociale Arbejde omfatter børneinstitutioner, et ungdomskollegium, en café, et herberg og bespisning af hjemløse.

Derudover har kirken idrætsefterskolen *Lægården*, ungdomsboliger og et plejehjem tilknyttet. Metodistkirken har tillige altid støttet forskelligt missionsarbejde udenfor landets grænser. I de senere år har engagementet samlet sig om Congo og Baltikum.

1 Lukas-evangeliet kap. 5, vers 27

2 Johannes-evangeliet kap. 14, vers 5-6

Kirkernes profetiske røst

I Burundi samarbejder Baptistkirken i Danmark med Dutabarane, et tværkirkeligt netværk, der arbejder på at udrydde hiv/aids og fattigdom og for at engagere menighederne i kampen.

[☰] [📷] Morten Kofoed

Dutabaranes daglige leder siden 2017, Vicomte Nkunda, har stor erfaring med kirkeligt arbejde fra både uddannelse og arbejde i andre organisationer. Han lever for at »ære sin Frelser og Herre Jesus« og motiveres af et kald til at arbejde for de udsatte i samfundet og bekæmpe fattigdom.

Kirkerne som samfundsaktører

»Fattigdommen begrænser menneskers mulighed for at udnytte deres fulde potentiale, og det kalder kirken til handling«, fortæller Vicomte. »Et vigtigt redskab er spare- og lånegrupper, hvor op til 25 personer samles om opsparing, låner penge, investerer og betaler renter for til sidst at dele overskuddet efter gode andelsprincipper. Dutabaranes arbejde har givet op mod 10% af befolkningen adgang til lån og opsparing.«

»Dutabarane står på et bibelsk fundament«, fortæller Vicomte. »Jesus kom til os for at »for-kynde gode nyheder til de fattige, for at for-kynde frihed for fangerne, genopretning for blinde, for at frigive undertrykte, og at udråbe et nådeår for Herren.«¹ Kirkens samfundsansvar er udtrykt bl.a. ved, at vi skal »være salt og lys i verden.«²

Støt BaptistKirkens
missionsarbejde
ved at sende en gave til
konto 3201 10042879 eller
MobilePay 90519 mærket »IM-mission«.
Gaver er fradragsberettigede
efter gældende regler.

»» Kirkens samfundsansvar er udtrykt bl.a. ved, at vi skal »være salt og lys i verden.«««

For Vicomte betyder det, at kirken har en enestående mulighed for at tage ansvar og lade Jesus' lys skinne for mennesker, så de kan se de gode gerninger og prise vores himmelske Far. At være blevet forvandlet er en ufortjent gave, og derfor skal vi medvirke til at forvandle verden. Kirken skal forkynde evangeliet – ikke kun i ord, men også i handling.

Dutabaranes mandat er at prædike evangeliet i gerninger, og de har udviklet deres egen tilgang til fattigdomsbekæmpelse, hvor de indgyder håb og ændrer landsbyboernes opfattelse af deres egen situation. Fx analyserer de lokale forhold og behov og udvikler derefter en målsætning og handlingsplan for lokalområdet. Og så går man i gang! Alt sammen med landsbyboerne involveret i hele processen og i beslutningerne.

Samfundsmæssigt aftryk

Indsatsområderne har mange facetter. Det kræver godt udrustede medarbejdere indenfor sundhed, landbrug, børneomsorg, øko-

»» Dutabaranes arbejde har givet op mod 10% af befolkningen adgang til lån og opsparing.««

nomi m.fl. at ændre livet for de mange udsatte i Burundi. Uddannelse af medarbejdere og frivillige i kirker er derfor Dutabaranes fornemste opgave.

Arbejdet med at ændre folks syn på deres egen livssituation har allerede givet synlige resultater. Lokale myndigheder er i dag meget mere involveret; græsrodsinitiativer skyder op, og folk tager ansvar for egen og samfundets udvikling. Vicomte fortæller om den indvirkning arbejdet har i lokalsamfundet:

»I Muyinga i det nordøstlige Burundi besluttede en spare- og lånegruppe at hjælpe et af deres medlemmer med at genopføre hans hus, der var blevet ødelagt i et uvejr. Undervejs fandt de ud af, at hans nabo var en enke, som boede i en hytte af bananblade. Hende har de nu også hjulpet med at lave mursten og bygge et værdigt hus. Og de har dialog med myndighederne om at hjælpe hende med tagplader.«

Produktive landsbyboere i Ruyigi i det øst-

Vicomte Nkunda.

lige Burundi havde mange varer, de gerne ville sælge, men der var for langt til det nærmeste marked. Nu har de etableret et marked i samarbejde med de lokale myndigheder. I nærheden har de skabt en art brugsforening med indkøbsfællesskab og efterfølgende uddeling. Andre eksempler på lokale initiativer er etablering af andelsforeninger og uddeling af skoleuniformer til værdigt trængende elever, så de kan begynde i skolerne.

»Kirken kan altså spille en vigtig rolle i menneskers liv og samfundets udvikling. Og kirken er ikke bange for at bruge sin profetiske røst i den sammenhæng – også når lokale myndigheder skal råbes op«, slutter Vicomte.

1 Se Lukas-evangeliet kap. 4, vers 18

2 Se Matthæus-evangeliet kap. 5,13-16

Glansbilleder, kager og varebetegnelser

Glansbilledets historie kan spores til sidste halvdel af 1800-tallet. I Tyskland satte man de farverige tryk som pynt på kagerne, der blev solgt i kejserrigets bagerbutikker. Glansbillederne på chokoladetoppen skulle overbevise lækkersultne købere om, at honningkagerne var samtlige pfennig værd. De var prikken over i'et – »the icing on the cake«. Et billigt, men kreativt udtænkt salgstrick med potentiel fare for falsk varebetegnelse. For hvad nu, hvis kagernes smag ikke levede op til billedernes farvestrålende glans?

[≡] Mads Leth

[📷] Brooke Lark – Unsplash og Honningkagehuset, Christiansfeld

På cupcakes og i TV-programmet »Den Store Bagedyst« og lignende steder er det blevet topmoderne at overpynte kager med spejlblank glace, finurlige, søvlglinsende isomalt-svaner og glasurer i skrigende farver, men det er vel for de fleste sådan, at en kages kvalitet primært skal vurderes på smagen, akkurat som en bog skal bedømmes på indholdet og ikke på omslaget.

Hvad med kirken?

Mange kristne har et tydeligt glansbillede: I kirken formidles det henrivende budskab om frelse og forløsning. Kirke er kærlighed og fællesskab. Der kan du blive hørt og set og søge trøst og tryghed fra livets sorger og bekymrin-

ger. Kirke er stedet, hvor du kan føle dig levende! Men matcher det glansbillede af *kirkeligheden* egentlig *virkeligheden*? Lever omslaget op til indholdet, eller er der snarere tale om falsk varebetegnelse?

Jesus siger: »Der er intet godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt. For ethvert træ kendes på sin frugt. Man plukker jo ikke figer af tjørn, høster heller ikke druer af en tornebusk. Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med!«¹

Hvordan står det til med din kirke? Bærer træet god frugt? Lever smagen af kagen op til glansbilledet og pynten på toppen af kagen? Og hvis ikke, hvad mangler der?

¹ Lukas-evangeliet kap. 6, vers 43-45